

«Παρεμβαίνοντες...»

Νὰ μὴ περιφρονοῦμε τὴν ἀγία καὶ εὐλογημένη νηστεία σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους

«Ὅταν ἦταν Μεγάλη Σαρακοστή νηστεύαμε αὐστηρά», ἔλεγε ὁ π. Ἰ.Τ., «παρ' ὅλη τὴν κοπιαστικὴ δουλειά. Περιμέναμε πότε θὰ ἔλθῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Βαΐων, γιὰ νὰ φάμε λίγο τηγανητὸ μπακαλιάρο παστό, πὺ μᾶς φαίνονταν νόστιμο σὰν παστέλι ἢ λίγες φρέσκιες σαρδέλλες, τὸ μόνο ψάρι πὺ ἔφθανε στὸ χωριὸ ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ αὐτὸ σπάνια.

Ἡ μητέρα μου, γιὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃ ἂν νηστεύω μὲ τὴν καρδιά μου, μοῦ ἔλεγε καμμιὰ φορὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Σαρακοστῆς:

- Παιδί μου Ἰάκωβε, εἶσαι τόσο ἀδύνατος, φάε ἓνα αὐγουλάκι νὰ δυναμώσης.

- Ἄν φάω μητέρα αὐγὸ, τῆς ἀπαντοῦσα, δὲν θὰ καταλάβω Ἀνάσταση. Ἐγὼ θέλω νὰ φάω τὸ πασχαλινὸ αὐγὸ, γιὰ νὰ καταλάβω Πάσχα.

Καὶ ὅταν τελείωνε ἡ Σαρακοστή καὶ ἐρχόταν τὸ Πάσχα, μετὰ τὴν Ἀνάσταση, δὲν ἔτρωγα ἀμέσως τὸ αὐγὸ, ἀλλὰ τὸ ἔπαιρνα καὶ ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ χωριὸ, ἔξω στὸ ὑπαιθρο, στὴν ἐξοχή, ὅπου μέσα στὶς ἐρημικὲς λαγκαδιὲς ἔψελνα τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ τ' ἀναστάσιμα τροπάρια μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου, μὲ πόθο, μὲ κατάνυξη καὶ ἔφθανε σχεδὸν τὸ μεσημέρι. Τότε καθόμουν καὶ ἔτρωγα τὸ πασχαλινὸ αὐγὸ καὶ μοῦ μοσχοβολοῦσε».

■ «Τελειώνοντας λοιπὸν τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ἀκολούθησα τὸν πατέρα μου στὴν δουλειά του, τὴν κτιστικὴ, καὶ πότε στὸ χωριὸ μας καὶ πότε σὲ ἄλλα χωριά, ὅπου ἔπαιρνε ὁ πατέρας μου δουλειές, τὸν ἀκολουθοῦσα καὶ ἔκανα τὸν ἐργάτη, κουβαλώντας τὶς πέτρες καὶ τὰ μεγάλα τὰ ἀγκωνάρια. Μὲ πολὺ κόπο τοῦ ἔφτιαχνα τὴν λάσπη καὶ ἔκανα ὁ,τιδήποτε ἄλλη οἰκοδομικὴ ἐργασία χρειαζόταν. Ὅταν ἦταν περίοδος νηστείας ἢ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος νηστήσιμη, προτιμοῦσα νὰ μὴ φάω ἀρτύσιμο φαγητό, αὐτὰ δηλαδή πὺ μᾶς πρόσφεραν οἱ ιδιοκτῆτες τῶν σπιτιῶν πὺ κτίζαμε, καὶ ἔτσι ἂν μὲν ἔβρισκα λίγες ἐλιές, πήγαινα παράμερα καὶ τὶς ἔτρωγα· πρᾶγμα πὺ μετὰ ἀπὸ χρόνια τὸ θυμόταν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐρχόταν στὸ Μοναστήρι καὶ μοῦ ἀνέφεραν τὰ περιστατικὰ αὐτὰ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας».

Ὁ Ἐρανιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

24.11.2024 ἐκ. ἡμ.,

† Ἀγίου Κλήμεντος πάπα Ῥώμης

